

Sygn. akt IV Ka 329/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r.

sprawy **J. O.**

syna K. i J. z domu T.

urodzonego (...) w J.

obwinionego z art. 92 ust. 1 Ustawy o transporcie drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez Komendanta Miejskiego Policji w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 5 kwietnia 2017 r. sygnatura akt III W 684/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 329/17

UZASADNIENIE

J. O. obwiniony został o to, że w dniu 15 czerwca 2016r. ok. godz. 18:30 na ul. (...) w miejscowości W., woj. (...), wykonywał przewóz autobusem marki R. o nr rej. (...), pomimo, iż nie ukończył wymaganego w związku z tym przewozem szkolenia, nie posiadał orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, nie posiadał orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz nie posiadał zaświadczenia o działalności dokumentującego okres aktywności kierowcy przed dniem kontroli,

tj. o czyn z art. 92 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uniewinnił obwinionego od zarzucanego wykroczenia, zaliczając wydatki w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją Komendanta Miejskiego Policji w W..

Apelujący zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kp w zw. z art. 109 § 2 kp) i obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 kp w zw. z art. 109 § 2 kp w szczególności art. 7 kp w zw. z

art. 8 kpw i wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odniosła ten skutek, że koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oceniając bowiem charakter przejazdu obwinionego autobusem marki (...) nr rej. (...) z ulicy (...) na ul. (...) w W. w dniu 15 czerwca, Sąd Rejonowy nie uwzględnił stosownych przepisów ustawy o transporcie drogowym (art.4 pkt 1, 3 i 4), które definiują pojęcie transportu drogowego, stanowiąc, iż obejmuje on również każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniający warunków niezarobkowego przewozu drogowego (art. 4 pkt 3 i 4). W świetle tej definicji wydaje się, iż warunkiem wykonywania przewozu drogowego nie jest wyłącznie przewożenie osób lub rzeczy. W myśl art. 4 pkt 4 ustawy niezarobkowy przewóz na potrzeby własne ma miejsce wtedy, gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

- pojazd jest prowadzony przez przedsiębiorcę lub jego pracowników;
- przedsiębiorca posiada tytuł prawny do dysponowania pojazdami samochodowymi;
- w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego, jeżeli rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wdzierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników lub ich rodzin.

Oceniając fakt wykonywania transportu drogowego przez obwinionego w dniu 15 czerwca 2016 r., sąd I instancji nie analizował tegoż w kontekście wskazanego przepisu i nie wykazał aby przewóz ten spełniał przesłanki niezarobkowego przewozu na potrzeby własne, w tym przepisie ujęte, co ewentualnie zwalniałoby obwinionego od wymogów określonych zarzutem.

W ramach poczynionych ustaleń faktycznych, nie można wykluczyć – co podnosi apelujący – że obwiniony nie przemieszczał autokaru w ramach niezarobkowego przewozu drogowego na potrzeby własne oraz, że był to przejazd drogowy definiowany w art. 4 pkt 3 ustawy – co pociągałoby za sobą odpowiedzialność za wykroczenie zarzucane we wniosku o ukaranie.

Ponieważ pisemne motywy wyroku nie zawierają argumentacji sądu w przedmiotowym zakresie, przeto niemożliwa jest kontrola instancyjna, merytoryczna, zarzutu stawianego w apelacji i rozstrzygnięcie w tej sprawie. Z tego powodu wyrok podlegał uchyleniu a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania.